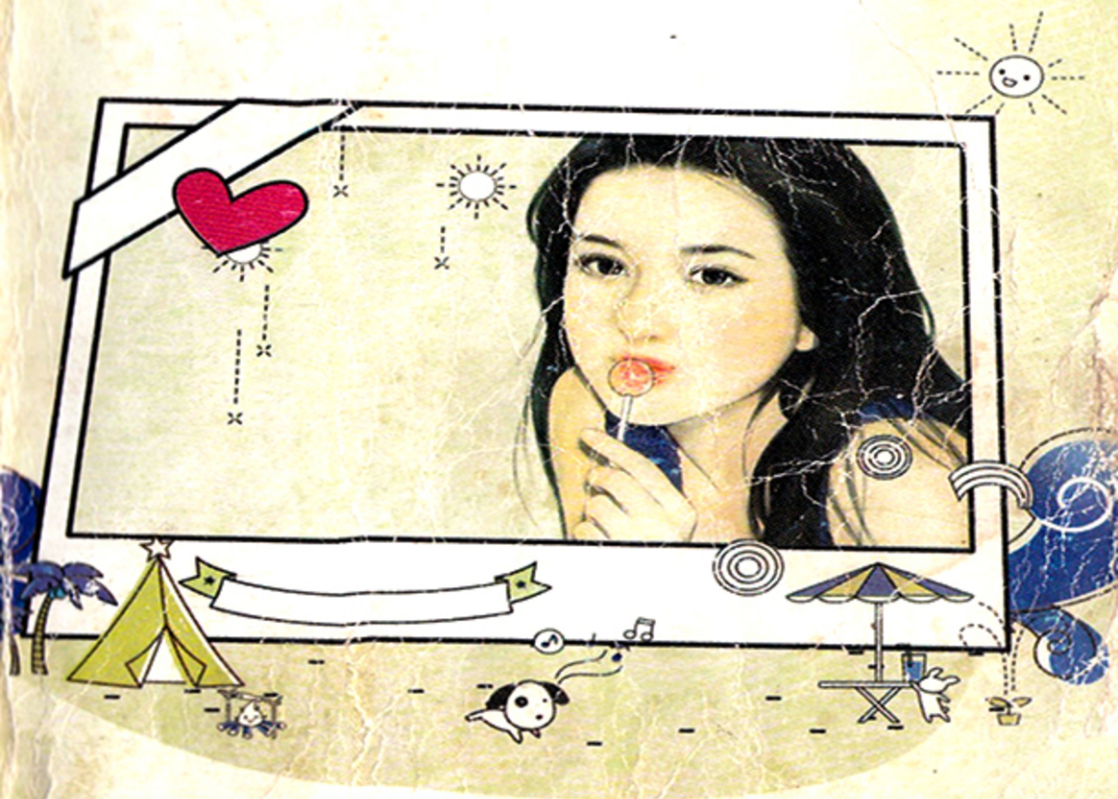

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

အတ္တကင်းတဲ့ချစ်ခြင်းနယ်မြေ

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

လရိပ်မောင်တဲ့ ။

အေးချမ်းခြင်းနိမိတ်ကိုဆောင်တဲ့ ဒီနာမည်လေးကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာလို့ မေမေ ခဏခဏ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဆန္ဒနဲ့ ဘဝ တစ်ထပ်တည်းမကျသလို ရင်ဆိုင် နေရတဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့ နာမည်က တခြားစီ။ ကိုယ်က မိန်းကလေးဖြစ်နေတာကြောင့်သာ မသင့်တော်သည့်ခေါင်းစဉ်ကြီး တပ်ပြီး အားကိုးမှီခိုရာဆိုသည့် ဟောဒီ "နေမဝင်" စံအိမ်ကြီးကိုလာခဲ့တာပါ။

"နေမဝင်"စံအိမ်ဆိုတဲ့ စာတမ်းကိုမြင်လိုက်တာနှင့်နှုတ်ခမ်းထောင့် သိသိသာသာ ကွေးညွတ် သွားလေ၏။ သူတို့ ကတော့ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးနှင့်ဒီနာမည်ကို ပေးထားသည် တော့ မသိ။ သူမအမြင်မှာ တော့ ပူလောင်ခြင်းတွေဆင့်ကဲနေမည့် နေရာဟု ယူဆလေ၏။

စဉ်းစားကြည့်လေ ...

နေမဝင်မှ တော့ ညဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ရှိမှာ လဲ။ အလင်းရောင်ဆိုတာထက် နေဆိုတာ ပူလောင်ခြင်းပဲ။ နေမဝင်ဆိုမှ တော့ ပူလောင်ခြင်းတွေသာ ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ နဲ့ အေးချမ်းခြင်းတွေ ပျောက်ဆုံးနေမှာပေါ့။

ယောက်ျားလေးသာဆိုလျှင် ...

သူမ ဒီနေရာကို လုံးဝခြေဦးလှည့်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပေ။
ခြံဝန်းကျယ်ကြီးနဲ့ တိုက်ကြီးကို ငေးကြည့်ပြီး ငါဒီလို အိမ်မျိုးမှာ
နေရမှာ ပါလားရယ်လို့ ဝမ်းသာပီတိမဖြစ်မိတာ ကကျိန်းသေသည်။ စိ
တ်ကူးဆိုတာ ထသွားလျှင် လွင့်ပျော်တတ်တာပဲ။ လက်တွေ့ကမှ ကိုယ့်
ဘဝအတွက် လဲရင်ထူပေးမယ့် တောင်ငှေးတစ်ချောင်းပါ။ လဲရင်ကုန်း
ထ အဲဒါဘဝတဲ့ ။ ကိုယ့်ဘဝ ဘယ်နှခါလဲမှန်းမသိပေမယ့် ကုန်းထဖို့ အ
င်အားတွေတော့ မွေးထားခဲ့ပါသည်။ ။

ခြေစုံရပ်လိုက်မိတဲ့ ခြံတံခါးဝမှာ ပဲ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ် ငဲ့ကြည့်
မိလိုက်၏။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်တည်ပြီး တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအ
တွက် ရှာဖွေ စားသောက်နိုင်ပေမယ့် မိဘနှစ်ပါးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပန်းတို
င်ကို စိုက်ထူပေးဖို့ သူမ ဒီကိုလာဖြစ်ခဲ့တာပါ။
ဒီလောက်ကျိကျိတက်ချမ်းသာနေပါလျက်နှင့်ဆင်းရဲ မွဲတေနေသည့် သူ
မတို့ မိသားစုဘဝလေးကို လျစ်လျူရှုထားနိုင်ကြတာ အံ့ပါရဲ့ လို့ စိတ်နာ
တာမဟုတ်ပေမယ့် အောက်ကျို့ခံရတော့မည့် ဘဝကိုတော့ ရွံ့မှန်းမိပါ
သည်။ ။

"မေမေ ထမင်းအဖြူထည်ကို ဆားနဲ့ နယ်ပြီး စားချင်စားရပါစေ။ ငါ
သမီးကိုတော့ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေရမယ်"

ဆိုတဲ့ မေမေ့ရဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်ကြောင့် မမြင်ဘူးလိုက်ရတဲ့ ဖေဖေအသိုင်း
အဝိုင်းထဲကို ခုလိုတိုးဝင်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ရတာပါ။ သားတစ်ယောက်လုံး
သေဆုံးသွားတာတောင် မသိ နိုင်လောက်သည် အထိ သံယောဇဉ်
ယတိဖြတ်ထားခဲ့သည့် ဆိုသော ဘွားဘွား ဒေါ်နေဇာမေဆိုတာ ဘယ်လို
ပုံစံမျိုးလဲ သူမမသိပေ။

ဖေဖေက မောင့်ကိုမွေးပြီး အခါလည်အရွယ်လောက်မှာ ဆုံးသွား

တာတဲ့ ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လှလှပပမုဆိုးမဖြစ်ခဲ့တဲ့ မေမေဟာ နောက် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သမီးကို ချစ်တဲ့ မေတ္တာတစ်ခုတည်းနှင့် ဘဝကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ရပ်တည်ခဲ့ပါသည် ။

သမီးကိုဖြစ်စေချင်တဲ့ ပညာတတ်။

မေမေတုန်းက ပညာမတတ်လို့ သူများ အနှိမ်ခံရတာဆိုပြီး မောင့်ကို ကျောင်းထားခဲ့တာ။ ပူပြင်းတဲ့ ကျောပြင် ဟာအချစ်စိတ်ကြောင့် အေးမြတာ၊ စိုစွတ်တဲ့ မိုးရေတွေ သူ့ကိုလေ မဟန့်တားနိုင်ဆိုတဲ့ ဦးလွမ်းမိုးသီချင်းထဲကလို ၅၂၈ အချစ်စိတ်ကြောင့် နေပူမိုးရွာ ဘယ်နေရာမှ မရှောင်တမ်း အလုပ်မှန်သမျှ ကုန်းကျုံးလုပ်ခဲ့တာ။

နောက်ဆုံးတော့ ...

အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်ပြီး သေဆုံးရသည် အထိပါပဲ။
မေမေဆုံးခါနီးမှာ စာတစ်စောင်နှင့် လိပ်စာလေးတစ်ခု ရေးပေးခဲ့ချက် အရ မေမေမှာ တမ်းစကားများ နဲ့ မောင် အရဲစွန့် ပြီးမြို့တက်လာခဲ့တာပါ။

"ကလေးမ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ"

"ရှင် ... ဟို ... ကျွန်မ ဒေါ်နေဇာမေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ"

ခြံစောင့်ဖြစ်ဟန်တူသော ဦးလေးကြီးက မောင့်ကို ခေါင်းလှေ့ကျင့်ခန်းဆွဲပြီး စုန်ချည်ဆန်ချည် ကြည့်ပြီးမှ ...

"ဦးလေး သွားပြောပေးမယ်လေ။ ဘယ်သူလို့ ပြောပေးရမလဲ"

"ရှင်"

"ကလေးမနာမည်ကို မေးတာကွယ့်"

"နာမည်ပြောရုံနဲ့ သူတို့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီစာလေးကို ပဲပေးပေးပါဦးလေး"

မောင်စာအိတ်တောင်မပါရှာသည့် စာခေါက်ကလေးကိုထုတ်ပေးလိုက်သည် ။ ဪ... စာကလေး ကပင် မျက်နှာငယ်ငယ်။

"ခဏစောင့်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဦးလေးကြီး ထွက်သွားသည့်တိုင် မောင့်ရင်ထဲမှာ အပူလုံးက မကျနိုင်သေးပါဘူး။ မောင့်ကို လက်ခံကြည်ဖြူ ကြပါ့မလား။ လက်မခံရင် မောင် ဘယ်လိုသွားရမလဲ။ ရွာပြန်ရမှာ လား။

ဟင့်အင်း ...

ရွာပြန်ဖို့ ကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ခြံနဲ့ အိမ်က အမေဆေးဖိုးဝါးခအတွက် တင်နေသည့်ကြွေးတွေကို ရောင်းပြီးဆပ်လိုက်ရပြီ။ မောင့်မှာ နေစရာမှ မရှိတော့တာ။ ဒီအိမ်က လက်မခံဘူး ဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာမီးလောင်သားကောင်ကို ချနင်းရတော့မှာပဲ။

မေမေ မသေခင်က ပေးခဲ့တာ။

ဖေဖေရဲ့ လက်စွပ်နဲ့ ဆွဲကြိုးတဲ့ ။ ပြီးတော့ လက်ပတ်ကြိုးလေး။ ဖေဖေပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လောက်ပဲ ဒုက္ခရောက်နေ ရောက်နေ ရောင်းပစ်ဖို့ မေမေ မဟခဲ့သလို ရှိသည် လို့ လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ပါဘူး။ မေမေကလည်း သူ့မာနနှင့်သူပါပဲ။ ဖေဖေကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ ချစ်တာတစ်ခုတည်းပဲမို့ မေမေ့ကို ဖေဖေခိုးပြေးတုန်းက ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မမက်မောဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း သက်သေပြရမယ်တဲ့ ။

အိမ်ဖော်ကို ခိုးပြေးတဲ့ သားကို အဘွားက အမွေဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဖေ

ဖေရော မေမေပါ ဝမ်းမနည်းခဲ့ကြပါဘူး တဲ့ လေ။ ဖေဖေကလည်း သူ
ဌေးသားဆိုပေမယ့် မေမေ့ကိုချစ်တဲ့ စိတ်တစ်ခုနှင့် ယောက်ျားမာနကို
ကာလာခြယ်ပြီး နွားသွားတုံးကို ခြေကန်ခဲ့တာပါတဲ့ လေ။

"မြို့က သူဌေးသားလည်း လူဆင်းရဲသားလည်း လူပါပဲကွာ။ ရောမ
ရောက်ရင် ရောမလို ကျင့်ရမှာ ပဲ။ ဘယ်သူက အလုပ်ကိုဖက်ပြီး မွေး
လာတာမှတ်လို့ ။ တောသူကို ချစ်မိမှ တော့ ကိုယ်လည်း တောသားပေါ့။
လယ်ထွန်၊ ကောက်ရိတ်အလုပ်ကို တတ်အောင်သင်မယ်"

ဆိုပြီး တကယ်တတ်အောင် သင်ခဲ့သည် တဲ့ လေ။ ရုပ်ချောသဘော
ကောင်းတဲ့ ဖေဖေ့ကို ရွာသားတွေကလည်း ခင်ခင်မင်မင်ရှိကြပြီး တော
သဘာဝနှင့်အထာကျအောင် တောအလုပ်တွေကို ဝိုင်းသင်ပေးကြသည်
တဲ့ ။ တတ်ပြီဆိုတာနှင့် သူများ အိမ်မှာ စာရင်းငှားဝင်လုပ်ပြီး မေမေ့ကို
ရှာကျွေးခဲ့တာလို့ မေမေပြောပြတိုင်း မျက်ရည်ကျခဲ့သည် ပါပဲ။ မောင့်
ဖေဖေကို အရမ်းသနားလို့ ငိုခဲ့ရတာ လည်း အခါပေါင်းမနည်းတော့။ အ
ချစ်ကြီးသူများ ရဲ့ မေတ္တာချည်နှောင်ကြိုးဟာ အလုပ်ဒဏ်တွေပိလို့ စော
စောစီးစီးပဲလူ့လောကမှ ထွက်ခွာလို့ ပြတ်တောက်ခဲ့ရသည် ။

အခု ... မောင်။

ဒီအိမ်ကြီးက လက်မခံရင်တော့ နှမြောတသစိတ်နဲ့ ပဲ ဖေဖေပစ္စည်း
လေးတစ်ခုကို ရောင်းပြီး အိမ်ငှားနေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ပြီး ရရာ
အလုပ်ကို ရှာလုပ်ရတော့မှာ ပဲ။ တောပြန်လို့ ကတော့ တောမှာ ပဲ သူမ
ဘဝ နစ်မွန်းရမှာ ။ လုံခြုံမှုလည်း မရှိဘူး။ မောင့်ကို ပိုးနေကြတဲ့ ကောင်
တွေက ရှိနေတော့။

"ကလေးမ"

"ဟင် ...ရှင်"

"အထဲကို ဝင်ခဲ့ပါတဲ့ "

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့"

ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီးမှ မောင်မျက်လုံးကို စုံမှိတ် အသက်ကို ဝအောင်ရှူသွင်းလိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ ရှူလိုက်သည့် ဝင်သက်ကိုပြန်မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ဒါကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကီသွင်း လိုက်တာလေ။

ဦးလေးကြီးဝင်သွားသည့်နောက်သို့ ခပ်ကုတ်ကုတ် ဝင်လိုက်လာခဲ့တော့။ ဟာ ... ကြမ်းတွေက နင်းရက်စရာတောင် မရှိပါလား။ အရိပ်ထင်နေအောင် ပြောင်လက်နေတာပဲ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူတွေရှိနေမလဲ။ မောင် မော့မကြည့်ရဲပါဘူး။

"ထိုင်"

ထိုင်ဆိုတဲ့ အသံက ဩဇာသံအပြည့်နှင့်။ မောင်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒူးတုပ်ထိုင်လိုက်တော့ ...

"အို ... သမီး အပေါ်တက်ထိုင်လေ"

"မတက်နဲ့၊ မထိုင်နဲ့ ။ မမကလည်း ကြမ်းပေါ်မှာ ပဲ ထိုင်ပစေ။ သူ့အဆင့်အတန်းနဲ့ သူလာတာ"

"နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သင်းသင်း"

"ဒင်းက ... အမျိုးယုတ်မသမီး"

"နင့်တူမပဲလေ"

"အလိုလေး ... ဆွေမျိုးက ဆွေမျိုး။ သွေးစပ်ပုံ ချင်း မတူဘူး"

"အံ့မယ် ... နင်က နင့်ကိုယ်နင်တော့ ရှင်ဘုရင်နဲ့ ကောင်းကင်ထိပ်ဖျားတက်ပြီး သွေးသားချင်း ဖလှယ်ထားတယ်လို့ ထင်

နေလို့ လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး"

ခဏလေးနှင့် အခြင်းပွားသံတွေဟာ မောင့်ကြောင့်လား။ အသံနှစ်သံက မတူညီကြသည် မို့ ဒီအိမ်မှာ မောင့်ကိုလိုလားသူနဲ့ မလိုလားသူ ဒွန်တွဲပြီးရှိနေပြီ။ မောင် ဒူးတုပ်ထိုင်လျက်မှ မလှုပ်ရဲဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာတွေကိုတော့ မသိမသာ ခိုးခိုးကြည့်နေရသည်။

ဆွဲကြိုး အပြားကြီးက ရင်ညွန့်အောက်သို့ အတော်လေးကျ၍ တယမ်းယမ်းဖြစ်ကာ ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောသေးဘဲ မောင့်ကို မမှီတံမသန်စိုက်ကြည့်နေသည့် အသက် (၇၀) ကျော်ခန့် ခုံခုံညားညား အဘွားကြီးဟာ မောင့်အဘွားဒေါ်နေဇာပဲဖြစ်မှာ ပါ။

"ဟွန်း ... နေမျိုးဇော်က သေပြီပဲ။ တို့ မောင်ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး ။ မတော်ချင်လည်း ရတယ်"

"နင် ဘာစကားပြောတာလဲ သင်းသင်း"

"ဟုတ်တယ်လေ။ တို့ မောင်သေရတာ ဒင်းတို့ ကြောင့်။ သူ့ခမျာ အလုပ်ဒဏ်ပိပြီးသေရရှာတာ။ မာနမင်းသမီးက အမွေမမက်ဘူးလိုလိုနဲ့ နေပြပြီး လက်မထောင်နေတာ။ ခုဇာတိကပေါ်လာပြီ။ ကလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါလိုလိုနဲ့ စာတစ်စောင်ရေးပြီး အမွေ လာတောင်းခိုင်းတာ"

"အို ... မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ မောင် အမွေတွေ မက်လည်း မမက်ဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားပါဘူး။ မောင်ဒီကိုလာခဲ့တာ အားကိုးရာမဲ့နေလို့ မောင့်ဘဝလုံခြုံနိုင်ရေးသက်သက်နဲ့ ပါ"

မောင်ပျာပျာသလဲ ဖြေရှင်းပြလေလျှင်

"အံ့မယ် ... ညည်းကလည်း မအေ့လေသံမျိုးပါပဲလား။ အမွေမမက် ပါဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဒီစာထဲမှာ ပညာရေးကို ဆုံး ခန်းတိုင်အောင် ဆက်သင်ပေးပါတဲ့ ... ပါသေး"

"အဲဒါ မေမေ့ဆန္ဒပါ။ ဘွားဘွားက မောင့်ကို ကျောင်းဆက်ထားမ ပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် မောင်ကျောင်းမတက်ပါဘူး။ အဓိကက မောင့်ဘဝလုံခြုံမှုရရင် တော်ပါပြီ။ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ကျောချခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပါတယ်"

"အမယ်လေး ... အလာကြီးပဲ။ ဘာထူးသေးလဲ။ ညည်းဒီအိမ်မှာ နေပြီအမွေရဖို့ ကြိတ်ကြိနေမှာ မဟုတ်လား"

"နင့်စကားတွေက ဖောင်းဖြစ်လွန်းနေပြီ သင်းသင်း၊ အသက်နှစ်ဆယ်တောင်မပြည့်သေးတဲ့ ဒီကလေးရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ ဒီလောက်ရှုပ်ထွေးတဲ့ အမွေကိစ္စကို ထည့်ထားမတဲ့ လား"

"မသိနိုင်ဘူးလေ ။ ခုခေတ်ကလေးတွေက ထက်မှ ထက်"

"ကိုယ့်စိတ်နဲ့ နှိုင်းရင်တော့ ဟုတ်မှာ ပေါ့"

"မမ"

ဒေါ်နေနွယ်သင်း ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားလေ၏။ အရှိုက်ကို ထိသွားတာလေ။ ဒေါ်နေနွယ်ဝင်းကတော့ မောင့်ဆီသို့ လာပြီး မောင့်လက်ကလေးကိုဆွဲကာ ...

"လာ ... သမီး မေမေနဲ့ အတူတူလာထိုင်။ မေမေ့ရင်ထဲမှာ တော့ တူမဆိုတာလည်း ကိုယ့်သမီးပဲ"

မေမေတဲ့ ။ နားဝင်ချိုလိုက်တာ။ မောင် မော့ခနဲ ကြည့်ပြီးဒေါ်နေနွယ်ဝင်းနှင့်အတူထိုင် ဖြစ်၏။ ဒေါ်နေဇာကတော့ အခုထိ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေဆဲ။ တော်သေးတာပေါ့။ မောင့်ကိုလက်ခံနိုင်မယ့်သူ ရှိနေသေးလို့ ။ မဟုတ်ရင်မောင် အသက်ရှူကျပ်နေတော့မှာ ။

"သင်းကတော့ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး မမ"

"ဘာကိုလဲ"

"ဒီကောင်မလေး ဒီမှာ နေမှာ ကို"

"နင် သိပ်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပဲ သင်းသင်း၊ ငါအပြတ်ပြောမယ်။ ဒီကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါအကုန်တာဝန်ယူတယ်။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေ့ဆီက ဘာတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ထုတ်ပေးနေစရာမလိုဘူး။ နင်လိုချင်တာ အဲဒါပဲ မဟုတ်လား။ နင်က မေမေ့ဆီက အချစ်တွေရော၊ အမွေတွေရောကို နင့်သမီးတွေပဲ ရစေချင်တာ မဟုတ်လား။ မပူနဲ့ နင်လိုချင်တာတွေ မေမေ့ဆီကနေ နင် ကြိုက်သလောက်ယူ၊ ကြိုက်သလောက်တောင်း။ ငါ့မိသားစုအားလုံး အဲဒါတွေကို စွန့်လွှတ်တယ်"

"မမက ပြောအားရှိတာပေါ့။ မမယောက်ျား ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေက စားမကုန် သောက်မခန်း။ ဒီကြားထဲ မွေးစားသားက အမွေတစ်ထောကြီးနဲ့ အပြင် ဆရာဝန်ကိုး"

"ဒါကတော့အေ လူလိမ္မ့်သား ယဉ်ပါးဆိုသလိုပါပဲ။ ညည်းတို့ ကိုလည်း နှစ်ဖက်မိဘတွေ ပေးကြတာ နည်းသလား။ ညည်းတို့ အသုံးအဖြုန်းကြီးလို့ ကုန်ခန်းကုန်တာ တော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ"

အချက်ကျကျနှင့် ပြောလိုက်တော့ ဒေါ်နေနွယ်သင်း ပါးစပ်ပိတ်သွား

လေတော့သည် ။ သူမတို့ ကို နှစ်ဖက်မိဘတွေပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေများ လိမ္မာရင် ဒီတစ်သက်စားလို့ ကုန်မှာ မဟုတ်ပေ။ ဒါကို လင်မယားနှစ်ယောက် အတွဲညီညီနှင့်ဖြုန်းခဲ့ကြတာပါပဲ။ သင်းသင်း ယောက္ခမတွေက တကယ့်ဒိတ်ဒိတ်ကျဲသူဌေးတွေ။ မိဘနှစ်ပါးဆုံးတော့ သင်းသင်းယောက်ျား တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ အမွေအားလုံးရလိုက် တာ မနည်းမနောပါပဲ။

ဒါကို ...

တိုးပွားလာအောင် အလုပ်မယ်မယ်ရရမလုပ်ဘဲ ပိုကာဆွဲသည့်အပြင် နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး၊ ဘောလောင်း စသည် ဖြင့် လောင်းကစားမျိုးစုံ လုပ် ပစ်သည်။ ခုတော့ မိဘအိမ်ပြန်ကပ်နေရတဲ့ အဖြစ်။

ဒေါ်နေနွယ်ဝင်းက ...

မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ကို ယူမိလို့ အမွေဖြတ်ခံ ရတဲ့ မိန်းမ။ နေမျိုး ဇော်ဘဝနဲ့ ဘာများ ထူးလို့ လဲ။ အချစ်ကို သာကိုးကွယ်ပြီးကိုယ့်အိမ်က ဒရိုင်ဘာနှင့်ခိုးရာလိုက်ပြေး ခဲ့သည် ။ ကိုယ်နဲ့ သူမ ညားပြီးမှ သိလိုက်ရ တာက ကိုယ်က အထည်ချုပ်စက်ရုံပိုင်ရှင်တစ်ယောက်။ ဝင်းကိုချစ်မိလို့ ဝင်းတို့ အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာ လာလုပ်ပြီး ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ။ ဝင်းဆီ ကအချစ် စစ် အချစ်မှန်ကို လိုချင်လို့ ပါဆိုပြီး။

ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ...

ခမ်းခမ်းနားနား ဝင်းကို လက်ထပ်ယူခဲ့သည် ။ မင်္ဂလာမဆောင်ခင်ပဲ မိဘတွေဆီကို သွားတောင်းပန်တော့ သူဌေးကို သမက်တော်လိုက်ရ တော့ ကျေနပ်သွားကြတာပေါ့။ လက်ထပ်ပြီးကြတော့ မိဘမေတ္တာငတ် နေရှာသော ကိုယ်၊ ဝင်းမိဘတွေနှင့် အတူတူနေပြီး မိဘမေတ္တာကို ခံယူ ခွင့်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပြီး အတူတူနေခဲ့ကြသည် ။

ကိုယ်က ...

ရိုးသား ကြိုးစားသူပီပီ လုပ်ငန်းတွေကို တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ အလွန် ပဲအောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ။ စီးပွားရေးတော်တော့ တစ်မဟုတ်ချင်း တိုးတက်လာခဲ့သည်။ ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်မှာ တော့ ကံကြမ္မာက အမုန်းဆေးဖော်ကာကိုယ့်ကို လူ့လောကထဲမှ ဆွဲထုတ်သွားလေတော့၏။ မေမေက သား၊ သမီးတွေနှင့်တစ်စုတစ်ဝေးတည်းပဲ နေချင်ပါသည် ဟူ၍ ဒီအိမ်မှာ ပဲ စုပြုံပြီး တိုးဝင်နေကြတာ။ မေမေပိုင်ဆိုင်တဲ့ အမွေတွေကို မကံမောလို့ မဟုတ်ခဲ့ပါပေ။

"လာ ... သမီး မေမေနဲ့ လိုက်ခဲ့"

"နေဦး"

ဒေါ်နေနွယ်ဝင်း လရိပ်မောင်ပန်းကိုဖက်၍ ထမည်အပြု နေဦးဆိုသော မေမေအသံကြောင့် မကြွဖြစ်ဘဲ ဖင်ကပြန်ကျသွားသည်။ ။

"မခေါ်ချင်လို့ သာ ရချင်ရမယ် မတော်ချင်လို့ တော့ မရဘူး"

"မေမေ"

"ငါ့စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင် သင်းသင်း။ သူက မိန်းကလေး ။ဒီကလက်မခံလို့ အခြားမှာ လွင့်ပြီး ဘဝပျက်သွားရင် ဘယ်သူ့မျိုးလဲ။ ငါတို့ ပဲ သိက္ခာကျမှာ ။ အဲဒီတော့ ..."

"မေမေက အမွေပေးမယ်ပေါ့"

ဒေါ်နေဇာ မဖြေဘဲ မောင့်ကိုကြည့်ကာ ...

"ဒီမှာ ...ကောင်မလေး"

"ရှင် ... ဘွားဘွား"

"မင်း ... ဒီမှာ ပဲနေပါ။ နေခွင့်ပေးတယ်။ အစားကျွေးမယ်၊ ငါ့မြေးလို့ မသတ်မှတ်ချင်ပေမယ့် ငါ့သားရဲ့ သွေးပါနေတော့ ကျောင်းဆက်ထား ပေးမယ်။ ပညာကိုပဲ အမွေပေးတဲ့ သဘောပေါ့။ ကျန်တာမင်း ဘာမှ မမျှော်လင့်နဲ့ "

"အဲဒါတော့ မေမေ မတရားဘူးထင်တယ်။ မြေးတွေကို အမွေခွဲပေး ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ အထဲမှာ ဒီကလေးလည်း ပါသင့်တာပေါ့"

"ဝင်းဝင်း"

"ဖြစ်သင့်တာကို ပြောတာပါ။ ဒီကလေးကိုပါ ထည့်ပြီးစဉ်းစားမပေး ဘူးဆိုရင် သမီးရဲ့ သားသမီးတွေက အစ မေမေ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးစရာ မလိုဘူး"

"အဲဒါ ... မမ သက်သက်ကတ်ဖွဲ့လုပ်တာ"

"နေ ...နေပါ။ မောင့်အတွက် မစဉ်းစားပါနဲ့ အန်တီတို့ ရယ်။ မောင် ဒီမှာ နေခွင့်ရရင်ပဲကျေနပ်ပါပြီ။ မောင်ဘာကိုမှ မမက်မောပါဘူး။ မောင်လိုချင်တာ မိသားစုဆီက မေတ္တာတရားတစ်ခုပါပဲ"

"ကလေးရယ်"

ဒေါ်နေနွယ်ဝင်း မောင့်ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်မိတာ စိတ် မကောင်းဖြစ်မိခြင်း သင်္ကေတနှင့် အတူ နှစ်သိမ့်အားပေးခြင်းပါပဲ။ ဒီကလေးကိုအမွေတွေခွဲပေးရမှာ စိုးလို့ သင်းသင်း မာန်ဖီနေတာ။ သူမကို ဒီထက်တော့ပိုပြီး သင်းသင်း အာမခံရဲပါဘူး။ ဘာလို့ လဲဆို ဝင်းရဲ့ မွေးစားသားလေးကို သင်းက သမက်ဖမ်းနေတာလေ။

ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ...

စကားလွန်ခဲ့မိသည် ကိုး။ ကလေးတွေ အရွယ်ရောက်လာရင် ဖိတ်ချ

င်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲပဲ ဖိတ်ရမယ် လို့ ။ ဒါလည်း သားစိတ်ပါမှ ပါ။

"မမ"

"..."

"သင်းတစ်ခုတော့ သတိပေးမယ်နော်။ ငါးစိမ်းကို မြင်လို့ ငါးကင်ပစ်
မယ်တော့ မကြံနဲ့ "

"အဲဒါ နင်ပြောစရာမလိုဘူး"

"လိုလို့ ပြောတာ။ ဘေးကရုပ်ကိုကြည့်လေ ... မင်းသမီးရုပ်"

ညီအစ်မအချင်းပွားသည့်ကြားမှာ ဒေါ်နေဇာက ကျောက်ဆစ်ရုပ်
ဆေးသုတ်ထားသလို။ ဒေါ်နေနွယ်ဝင်း မျက်စောင်းထိုးမလို့ လုပ်ပြီးမှ
ဒေါ်သင်းသင်းဆီသို့ မရောက်လိုက်

"လာ ... သမီး ... သွားမယ်"

အခန်း (၂)

"နာမည်က လရိပ်မောင်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ"

"မေမေလို့ ခေါ်ပါကွယ်။ မောင်လေးရဲ့ သမီးက မေမေ့သမီးပဲပေါ့။
မေမေလို့ပဲ ခေါ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ"

"သမီးလေးကလေ မအေကလှ၊ ဖအေကချော။ ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ သွေး
သားချင်း ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ သမီးလေးက စနိုးဂျိုက်ကလေးကျနေတာပဲ
။ အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်း ... အဟင်း ...ဟင်း"

ဒေါ်နေနွယ်ဝင်းက မောင့်ရဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းအိအိလေးကို
ဖျစ်ညှစ်ပြီးမှ ရွတ်ခနဲ နမ်းလေသည် ။ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ မောင့်
ကို ခါးခါးတူးတူးပါပဲ။ အင်း ... လက်တောင် အတိုအရှည်ရှိသေးတာပဲ
လေ။ စိတ်ချင်းဘယ်တူကြပါ့မလဲ။

ဘွားဘွားကလည်း မောင့်ကို ကြည်ဖြူပုံမရပါဘူး။ မောင်အမိက အ
လိုချင်ဆုံးက ဘွားဘွားဆီက နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာတရားတွေပါပဲ။ မော
င့်ရဲ့ ကံကြမ္မာကိုက ဆေးခါးဆိုးကြီးထဲ ထန်းလျက်ခဲပစ်ထည့်သလို၊ ကံ
ပေးသမျှ ယူ၊ ကံကျွေးသမျှစားပြီး ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ပဲ မောင် ကုတ်ကုတ်
ကျစ်ကျစ် နေရပါတော့မည်။

"မေမေ့မှာ သမီးတစ်ယောက်၊ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သမီးက လရိပ်ချိုချိုတဲ့ ။ ကွန်ဖူးသင်တန်းဖွင့်ထားတယ်လေ။ ဘွဲ့ရပြီးပြီး သင်တန်းပိတ်ရက်မှ ပြန်လာတတ်တာကွယ့်"

"နေမဝင်မှာ လရိပ်ပါတဲ့ နာမည်ရှိသေးတယ်နော်"

ဒေါ်နေနွယ်ဝင်း ပြုံးလိုက်ကာ ...

"တကယ်တော့ သူ့နာမည်က နေရိပ်ချိုချိုပါကွယ် သမီးရဲ့ မမက တစ်မျိုးကွဲ့။ သူ့သိတတ်လာတဲ့ အရွယ်မှာ ပဲ နာမည်ပြောင်းခိုင်းတာ။ "နေမဝင်"မှာ နေပါတဲ့ နာမည်တွေချည်းပဲတဲ့ ။ အဲဒါကြောင့် အတ္တတွေ၊ မာနတွေနဲ့ ပူလောင်နေကြတာဆိုပြီး သူ့နာမည်ကို နေနဲ့ လပြောင်းပစ်ခဲ့တာလေ"

"ဪ"

ဖေဖေနဲ့ စိတ်ကူးချင်းတူလိုက်တာလို့ မောင်တွေးဖြစ်သည် ။ မေမေပြောခဲ့ဖူးတာ ၊ ဖေဖေက "နေမဝင်"မှာ နေတွေအပြိုင်ပူနေကြလို့ မေတ္တာစမ်းချောင်းခြောက်ခန်း နေကြတာ၊ ငါ့သမီးကို အေးမြတဲ့ ဘဝလေးပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရစေချင်တယ်ဆိုပြီး "လရိပ်မောင်"လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာတဲ့ ။

အခု ...

"နေမဝင်"မှာ သူမလို အေးမြတဲ့ လတစ်စင်းသာ နေခဲ့တာပဲ။ မောင် ဖေဖေစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိသည့် မမလရိပ် ချိုချိုကို စိတ်ထဲမှ ပုံဖော်ပြီး ချစ်ခင်စိတ်တွေ ဝင်နေမိသည် ။

"သားက ဆရာဝန်လေ။ ဒေါက်တာ ဘုန်းချစ်ခန့်တဲ့ "

"ဟင် ... သူကျတော့ နေရောလရောမပါ ပါလား"

"ဘယ်ပါလိမ့်မလဲ ... သူကမေမေရဲ့ မွေးစားသားလေ။ နေမဝင်နဲ့ မပတ်သက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့မေမေက မိသားစုထဲမှာ ယောက်ျားလေးမရှိတော့ သူ့ကိုအရမ်းချစ်တာကွဲ့။"

"ဪ ... ဪ"

"ကဲ ... သမီး ခရီးပန်းလာရောပေါ့၊ နားရအောင် သမီးနေဖို့ အခန်းမေမေလိုက်ပြမယ်နော်"

"ဟုတ်"

မေမေက မောင့်ကို အခန်းလိုက်ပြပေးသည် ။ အောက်ထပ်မှ လှေကားနားထောင့်ခန်းကို ပေးလေ၏။ အိမ်ဖော်မလေးညိုချောကို အခန်းရှင်းခိုင်းတော့ မနေစိမ့်သူပီပီ မောင် ညိုချောကို ကူညီသည် ။ စောင်ခြင်ထောင်နှင့် မွှေယာတွေ သယ်ထည့်ပြီး အလုပ်ပြီးသွားပြီဆိုတော့ မောင်အားရပါးရ အိပ်ပစ်လိုက်၏။

အိပ်ရာကနိုးတော့ညနေလေးနာရီပင်ခွဲနေသည် ။ မောင်လက်က ၂၅၀၀တန် အပေါစား နာရီလေးကိုကြည့်ပြီး လူးလဲထလိုက်သည် ။ အခန်းထဲကနေ ထွက် လာပြီး ပလုတ်ကျင်းမျက်နှာသစ်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှ ညိုချောကို ကူမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာ၏။ ပလုတ်ကျင်း၊ မျက်နှာသစ်ပြီးညိုချောကို ကူနေစဉ် ...

"လရိပ်မောင်ဆိုတာ ဟိုကောင်မလေးလား"

"ဟင်"

မာဆတ်ဆတ်အသံစူးစူးကြောင့် မောင်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မီးဖိုတံခါးမှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်နေသော မမလှလှချောချော နှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်က ခါးကိုထောက်လို့ ။ ပုံစံတွေက ဟောင်ကောင်ဂျက်မတို့

လို။ မမလရိပ်ချိုဆိုတာလား။ ဒါဆိုတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ။

"ဟေ့ ... ခေါ်နေတာကြားလား။ လရိပ်မောင်ဆိုတာ မင်းလား"

"လာဦး ... ဒီကို"

"ဟုတ်ကဲ့"

မောင် ခပ်ကုတ်ကုတ်လေးလျှောက်သွားပြီး ရပ်လိုက်ကာ ...

"ဘာ ... ဘာခိုင်းမလို့ လဲဟင် မမ"

"ဖြန်း"

"အား"

"အို ... မောင်"

"ကိုယ့်နေရာကိုယ်နေ"

မောင့် ပါးတစ်ဖက်ကို ရိုက်ချလိုက်တာ မညာမတာ။ ညိုချောမောင့်
ကို ပြေးထူဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် ကျန်တစ်ယောက်က ညိုချောလက်
ကိုဆွဲဆောင့်ထားလေသည် ။

"အဲဒါမှတ်ထား။ နေမဝင်ကိုရောက်လာတဲ့ ညမင်းသမီးအတွက် ပဏာ
မလက်ဆောင်။ ဘယ်နှယ့် နေမဝင်ပါဆိုမှ လဝင်လာရင် နေလုံးက ပျော
က်တော့မှာ ပေါ့။ နဂိုကတည်းကမှ အန်တီဝင်းက သိပ်မကြည်ရတဲ့ အ
ထဲ အခုညည်းရောက်လာတော့ သွားပြီပေါ့"

"မောင် ... မောင် ဘာအပြစ်လုပ်မိလို့ လဲရှင်"

"အပြစ် ... ဟုတ်လား။ ထစမ်း ... ညည်း"

တစ်ယောက်က မောင့်ရှုပ်အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ထခိုင်း

နေသည်။ ။ မောင်ကြောက်လွန်းလို့ အသားလေးတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်နေ
၏။ မာနရှိပေမယ့် ကြောက်တတ်တဲ့ စိတ်က သပ်သပ်။

"ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း"

"ဟုတ်"

"ညည်း ... ဒီအိမ်ပေါ်ကို ရောက်လာတာ ဘာအကြံအစည်နဲ့ လဲ"

"ဟင့်အင်း"

"ဘာ ... ဟင့်အင်းလဲ။ အမွေတွေကို လိုချင်လို့ ရောက်လာတာမဟု
တ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူးရှင်"

"တောက်"

"ပုံစံက မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်၊ မဟောင်တတ်တဲ့ ခွေး။ အေး ... ကွ
ယ်ရာမှာ ကြိတ်ပုန်းခုတ်ရင်တော့ သေပြီသာမှတ်"

မောင်ငိုချင်သွားလေ၏။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေမှန်း တောင်မသိရ
သေးဘူး။ မိတ်ဆတ်ခြင်းကို ပဏာမ ကြုံရတာက ပါးတစ်ဖက်ကို ကျိန်း
စပ်သွားခြင်းပင်။ သူမကို နေမဝင်က ကြိုဆိုနည်းက အံ့မခန်းပါလား။
နွေးထွေးလိုက်သည့် ကြိုဆိုမှုပါပဲ။

"ဒီမှာ ဂြိုဟ်မ"

"ဟင်"

"နင်ဒီကိုရောက်လာတာ တို့ အတွက်တော့ ဂြိုဟ် ဆိုးပဲ"

"ကြုံပြောထားမယ်နော်။ ဘွားဘွားနားကို ကပ်ပြီး အမွေတောင်းဖို့
မြူဆွယ်မယ်မကြနဲ့ "

"ဟိုကိစ္စကိုလည်း တစ်ခါတည်းပြောထားဦးရောင်စဉ်"

ရောင်စဉ်ဆိုပါလား။

"ငါသိပါတယ် ရောင်ခြည်။ နင်ဆရာမလုပ်နဲ့ "

ဟော ... တစ်ယောက်က ရောင်ခြည်တဲ့ ။ ဒါဆို ဒီနှစ်ယောက်က မမလရိပ်ချိုချို မဟုတ်ကြဘူးပေါ့။ ဟုတ်မှာ ပါ။ မျက်နှာပေါ်မှာ အတ္တတွေ၊ မာနတွေ လွန်ကဲနေတာ မမလရိပ်ချိုချို ဘယ်ဟုတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

"နင် ... ဘုန်းချစ်ခန့်နဲ့ ကင်းကင်းနေပါ။ သူက ငါနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်သူ။ ညည်းက တောသူမဆိုပေမယ့် ရုပ်ကမခေတော့ စိတ်မချလို့ သတိပေးထားတာ။ ပြောစကားနားမထောင်လို့ ကတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် နင့်ပါးကို သံမဏိအရည်ကျိုပြီးလောင်းတင်ထား"

"ရုပ်ကိုက မြင်ရတာ ကျက်သရေတုံးတယ်"

ပြောပြီးချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော နှစ်ယောက်။ ရောင်စဉ်နဲ့ ရောင်ခြည်တဲ့ ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ အန်တီနေနွယ်သင်းရဲ့ သမီးတွေလား။ ဟုတ်မှာ ပါ။ ရွှေကနွားလား ဖြောင့်ဖြောင့်သွားမှ နောက်ကနွားလား ဖြောင့်ဖြောင့်လိုက်မည် တဲ့ ။

အဲလေ ... နွားနဲ့ နှိုင်းမိပြီ။ မထူးပါဘူး။ မောင့်အပေါ်မကောင်းတဲ့သူတွေ ဒီအခိုင်းအနှိုင်းနဲ့ ပဲ တန်တယ်။ မောင် ပါးကိုလက်နှင့် ပွတ်၍ ညိုချောကို ရှာကြည့်တော့ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ ဟိုနှစ်ယောက်ကို ကြောက်ပြီး ရှောင်သွားတာထင်ပါရဲ့ ။

မောင် ...

ပါးပေါ်က လက်ကိုဖယ်လိုက်ပြီး အံ့ကိုဖိကျိတ်လိုက်မိ၏။ ဒီပါးကို

ဘာလို့ ပွတ်နေရဦးမှာ လဲ။ နာတာတွေ ပျောက်သွားရင် ရင်ထဲမှာ ဘာ နာကြည်းချက်၊ ဘာမာနတွေ မှ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

"တော်တော်နာသွားလား"

"ဟင်"

မောင် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ငေးခနဲဖြစ်သွားသည် ။ သူ ဘယ်သူ လဲ။ ချောလိုက်တာ။

"ဆောရီးကွာ။ ကိုယ်အရောက်နောက်ကျသွားလို့ မင်းကို မကာကွယ် နိုင်ဘူး"

"ရှင် ဘယ်သူလဲ"

"ဘုန်းချစ်ခန့်"

"ဪ"

"ဒီနာမည်ကို မင်းကြားဖူးနားဝ ရှိထားရောပေါ့"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

"ကိုယ်က ခုမှ ဆေးခန်းကပြန်လာတာ။ ညိုချော ပြောလို့ သိသိချင်း လာပေမယ့် ..."

"ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး"

"ဘယ်လို"

ဘုန်းချစ်ခန့် "သေစမ်း"ဟဲ့ဆိုပြီး ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ပြန်ရိုက်လိုက်ချင် သည် ။ ပါးရိုက်ခံရတာကို ကိစ္စမရှိပါဘူးတဲ့ ။ ဘယ်လိုကောင်မလေးပါ လိမ့်။ သူ့ပါးက နတ်တွေဖန်ဆင်းပေးတဲ့ တို့ မသိ ထိမသိ ပါးလား။ ဒါမှ မဟုတ် သူမမှာ တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီးဆေးရှိလို့ လား။

ကြည့်စမ်းပါဦး ...

အသားဖြူသူမို့ ပါးတစ်ဖက်က သိသိသာသာ ရဲတတ် လာပြီး ယောင် သလိုရှိ လာပြီ။ ဘုန်းချစ်ခန့်ကောင်မလေးကို ကရုဏာမျက်ဝန်းတွေနှင့် စီးမိုးကြည့်မိသည်။ သနားစရာ သိုးငယ်မလေးပါလား။

"မင်းရဲ့ ပါးတစ်ဖက်က ယောင် လာပြီ။ ဒါတောင် ကိစ္စမရှိပါဘူးတဲ့။ ဘာလဲ ... မင်းက လူသားစက်ရုပ်လား"

"နာတော့နာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့"

"ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လဲ"

"လောကမှာ ဘယ်အရာမဆို လိုချင်တာရှိရင် ပေးဆပ်ခြင်းလည်း ရှိရတယ်။ မောင်ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ လိုချင်တာရှိလို့ ပေးဆပ်တယ်ပဲ သဘောထားပါတယ်။ ဘွားဘွားဆီက မေတ္တာရေစင်ကို သောက်သုံးခွင့်ရဖို့ အတွက်ဘာမဆို ပေးဆပ်ရဲပါတယ်"

"အလာကြီးပါလား"

"မောင် ရန်ကို ရန်ချင်း မတုံ့နှင်းချင်ဘူး။ သည်းခံ ခြင်းနဲ့ ပဲ အနိုင်ယူချင်ပါတယ်"

"ဓမ္မကထိကနဲ့ လာတွေ့နေတာပဲ။ မင်းသီလရှင် လူထွက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

"မဟုတ်ပါဘူး"

ငေါ့လို့ ငေါ့မှန်းမသိတဲ့ ကောင်မလေးပါလား။ နေ့ခင်းက မေမေသူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်သည်။ သူတူမလေး လရိပ်မောင် ရောက်နေတဲ့ အကြောင်းကိုပြောတာ ရွန်းရွန်းဝေနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဘုန်းချစ်ခန့်

သူမကို အစိမ်းသက်သက်ကြီးတော့ ဖြစ်မနေပါ။ မေမေတူမလေးဆို
တော့ ကိုယ့်ညီမလေးပဲပေါ့။

"ကဲ"

"ဟင်"

"မင်းရဲ့ ပါးကို ဆေးလိမ်းပေးမယ်။ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့"

"ဟင့်အင်း"

မောင် မလိုက်ရဲပါဘူး။ ဟိုနှစ်ယောက်တွေ့သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။
တော်ကြာ ပါးတစ်ဖက်ဆေးလိမ်းပြီး နောက်တစ်ဖက်အရိုက်ခံနေရရင်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ ။မင်းကငဲ့ညီမ ငဲ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်"

လက်ကိုရုန်းချိန်တောင် မရလိုက်။ သူဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ မောင် ယ
က်ကန်ယက်ကန် ပါသွားလေတော့၏။

အင်အားချင်းမမျှပေဘူးကိုး။ လူအင်အားတော့ မဟုတ်ပါဘူး ပြောပို
င်ခွင့် အင်အား မမျှတာလေ။

အခန်း (၃)

သီလကောင်းတယ်လို့ ပြောရမလားပဲ။ အသက် (၇၀)ကျော် ဆိုပေမယ့် ဘွားဘွားက သန်သန်မာမာကြီး ရှိနေတုန်းပင်။ ဘွားဘွား ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်သွားတာမြင်လိုက်ပြီးမောင် ဘွားဘွားအခန်းထဲသို့ တိတ်တိတ်ကလေး ဝင်လာခဲ့၏။

ဘွားဘွားက ...

သနပ်ခါး ကြိုက်သည် လေ။ သူ့ကိုသွေးပေးမယ့်သူမှ မရှိတာ။ ဘွားဘွားသွေးရရင် လက်မောင်းတွေ အောင့် ကုန်မှာ ပေါ့။ မောင် ဘွားဘွားပြန်မလာခင် သနပ်ခါးတွေ ကျောက်ပျဉ်ပြည့်အောင် သွေးပေးခဲ့ပြီး ခြေဖွကာပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။

"ညိုချော"

"ဟင် ... ဘာလဲမောင်"

"နင့်ကိုငါ ပြောစရာရှိလို့ "

"ဘာလဲဟ"

ညိုချောက မောင်နှင့်အသက်တူသူ။ သူ့ခမျာ လည်း မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်လေးမို့ ဒီအိမ်မှာ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အိမ်ဖော်ဝင်လုပ်ရှာနေတာပါ။ ဒီအိမ်ကိုရောက်တာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးသည် တဲ့ ။

"ဟိုလေ ... ဘွားဘွား အခန်းထဲဝင်ပြီး ငါသနပ်ခါးသွေးပေးထားတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူသွေးပေးတာလည်း လို့ မေးရင်နင်သွေးတာလို့ ပြောကြားလား"

"ဟဲ့ ... ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ။ နင်က ဘွားဘွားအခန်းထဲ တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိဝင်ထွက်ခွင့် ရနေတဲ့ သူကို"

"အေးပါ ... အေးပါ"

ပြောပြီးလို့ မကြာလိုက်ပါဘူး ...

"ညိုချော"

"ထူး လိုက်လေမြန်မြန်"

"အေးပါဟဲ့"

"ညိုချော"

"ရှင် ... ဘွားဘွား"

"ငါ့ဆီကို ခဏလာဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

မောင်ညိုချောကို မြန်မြန်သွားဖို့ တွန်းလွှတ်လိုက်သည် ။ ညိုချောသုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ဘွားဘွားဆီသို့ လာခဲ့၏။ ဘွားဘွားက အသက်ကြီးပြီဆိုတော့လှေကားကိုတက်ရ၊ ဆင်းရတာ ပင်ပန်းလို့ ဆိုကာ အောက်ထပ်မှာ ပဲနေ၏။

"ညိုချောရောက်ပါပြီ ဘွားဘွား"

"ငါ့အနားကိုရောက်အောင်လာ"

"ဟုတ်"

ညိုချော ဘွားဘွားအနားသို့ ရောက်အောင်တိုး ကပ်သွားလိုက်တော့
ဘွားဘွားမှာ ကျောက်ပျဉ်ပေါ်က သနပ်ခါးတွေကို မမြင်ဖူးသလို မျက်
မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေပြီးမှ ...

"ဒီ ... သနပ်ခါးတွေ ဘယ်သူသွေးထားတာလဲ၊ ညည်းသိလား"

"အဲဒါ။ ညို ... ညိုချော လာသွေးထားတာပါ ဘွားဘွား"

"ဟုတ်ရဲ့ လား"

မေးပုံက မသင်္ကာသလို ...

"ဟုတ်ပါတယ် ဘွားဘွားရဲ့ ။ ဘွားဘွားက သနပ်ခါး ကြိုက်တယ်
လေ။ ဘွားဘာသာသွေးလိမ်းရတာ လက်မောင်းတွေအောင့်မှာ စိုးလို့ ပါ
"

"ခါတိုင်းလည်း ငါ့ဘာသာ သွေးလိမ်းနေကြပါအေ။ အခုမှ အထူးအ
ဆန်းလုပ်လို့ "

"ဘွားက အသက်ကြီး လာပြီလေ။ ညိုချောက ဘွားဘွားပင်ပန်းမှာ
စိုးလို့ စေတနာနဲ့ ပါ"

"အင်း ... ဒါဆို ညည်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် အေ။ ခုလို သိတတ်တဲ့
အတွက် ဘောက်ဆူးချပါမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ဒေါ်နေဇာ ကျောက်ပျဉ်ပေါ်မှာ ခဏထိုးထားခဲ့သ
ည့် တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ညိုချောအားထုတ်ပေးလေသည် ။ မြည်
တော့ ခလောက်၊ (ကျွဲ၊ နွား များ လည်ပင်း မှာ ဆွဲရသောဝါးနှင့် ပြုလုပ်

ထားသည့် အသံမြည်သောအရာ) စားတော့ ကျွဲမကြီးဖြစ်နေပေပြီ။

"ရော့ ...ညည်းအတွက် မုန့်ဖိုး"

"နေ ...နေပါ ဘွားရယ်။ ညိုချော စေတနာ သန့်သန့်နဲ့ လုပ်ပေးတာ ပါ။ မယူပါရစေနဲ့ "

"ညိုချော"

"ရှင်"

"ငါက ပေးရင် ယူမှ ကြိုက်တာနော်"

မတတ်သာ၍ ညိုချောပိုက်ဆံတစ်ထောင်ကို ယူလိုက်ရသည် ။ သူမ ကို ပေးတာပေမယ့် သနပ်ခါးသွေးတာက မောင်လေ။ ဒီပိုက်ဆံက မောင်နဲ့ ပဲဆိုင်တာပေါ့။

"ညိုချော သွားလို့ ရပြီလား ဘွားဘွား"

"အေး ... ရပြီ။ သွားတော့"

ညိုချောပိုက်ဆံလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး မောင့်ဆီဝမ်း သာအားရ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည် ။

"မောင်ရေ"

"ညိုချော ပြန် လာပြီ။ ဘွားဘွားဘာပြောလဲဟင်။ ညိုချောငါသွေး ပေးတဲ့ သနပ်ခါးကိုရော လိမ်းရဲ့ လား"

"လိမ်းပါတော် ... လိမ်းပါ။ သနပ်ခါးသွေးပေးလို့ ကျေးဇူးတင်တယ် ဆိုပြီး ငါ့ကို မုန့်ဖိုးတစ်ထောင်ပေးလိုက်တယ်ရော့"

"ဒါ ... ဘာလုပ်တာလဲ"

ညိုချောပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကို မောင်က မယူပေ။

"သနပ်ခါးသွေးပေးတာက နင်လေမောင်ရဲ့ ။ ဒီပိုက်ဆံနင်နဲ့ ပဲဆိုင် တာပေါ့"

"ဟင့်အင်း ... မောင်မလိုချင်ပါဘူး။ မောင်လိုချင်တာက"

"ဘွားဘွားဆီက မေတ္တာပါလို့ ပြောဦးမလို့ လား"

မျက်နှာညိုသက်ပြင်းချ၊ ခေါင်းညိတ် တစ်ပြိုင်နက်တည်းနှင့် အလုပ် ရှုပ်သွားရသော မောင့်မျက်နှာလေး ကိုညိုချောကြည့်ပြီး စိတ်နင်သွားရ လေတော့သည် ။ စိတ်မတင်မကျဖြစ်တော့ စိတ်နင်တာပေါ့နော်။

"စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်။ နင့်ဘက်က မေတ္တာတွေပေးရ င် တစ်နေ့တော့ မေတ္တာတွေပြန်လာမှာ ပါ။ လောလောဆယ် သည်းခံခြင်းအရင်းတွေစိုက်ထားလိုက် နောက်တော့ နင်လိုချင်တဲ့ မေတ္တာတွေ အမြတ်ရလာမှာ ပေါ့"

"မထင်ပါဘူးဟယ်"

ပန်းကလေး တစ်ပွင့်ကို နေပူထဲ ပစ်ချလိုက်သလို လှပချောမွေ့နေ သည့် မျက်နှာလေးမှာ ညှိုးရော်သွားလေ၏။ ဝိပါတ်ကြမ္မာ မလွတ်သာ လေရော့လားကွယ်။

ဒီလိုနဲ့ မောင် ...

ဘွားဘွားအတွက် သနပ်ခါးသွေးပေးတာငါးရက်မြောက်တဲ့ နေ့ရောက်လာတော့ ...

"မောင်"

"ဟင်"

"နင့်ကို ဘွားဘွားခေါ်နေတယ်"

ဘွားဘွားခေါ်နေတယ်ဆိုတော့ မောင့်စိတ်ကလေး ဒွီဟဖြစ်သွားလေသည်။ ။ ဘာများ အဆူခံရဦးမလဲ။ မောင်ဒီအိမ်ကိုစရောက်ကတည်းက ညှို့ချောနှင့်ဒိုးတူပေါင်ဖက် ဒီအိမ်က ရှိသမျှအလုပ်တွေ သိမ်းကျုံးလုပ်သည်။ ။

အဲဒီကြားထဲ ထိုးလိုက်၊ ကြိတ်လိုက်၊ဟောက်လိုက်၊ မာန်လိုက်တွေနှင့်မောင် တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ရသေးပေ။

"ဘွားဘွား မောင့်ကို ခေါ်တယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ်"

ဘွားဘွားရဲ့ ဘေးမှာ နေလင်းရောင်စဉ်နှင့်နေလင်းရောင်ခြည်။ မောင်ထင်တာ နေရောင်စဉ်နဲ့ နေရောင်ခြည်မှတ်လို့ ။ သေသေချာချာ သိရတော့လင်းတစ်လုံးတိုးလာသည် လေ။

"မောင့်ကို ဘာခိုင်းမလို့ လဲ ဘွားဘွား"

"ခိုင်းမှာ မပူနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ"

"ညှို့ချောက အလုပ်တွေများ နေတဲ့ ကြားက သနပ်ခါးသွေးပေးနေတာကို အားနာလို့ ပါအေ။ ဒီနေ့ကစပြီး သနပ်ခါးသွေးပေးဖို့ တာဝန်ကို ညည်းယူ"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ စိတ်ချပါ ဘွားဘွား"

ရင်ဘတ်က ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆိုရင် ပီတိလှိုင်းလုံးတွေက မရပ်မနား ဘောင်ဘင်ခတ်နေတော့သည် ။ မောင်လုပ်ချင်တာကို လွတ်လွတ်လပ်

လပ်လုပ်ပေးခွင့်ရတော့မှာ မို့ ရင်ထဲမှာ က ဆောင်းနံနက်ခင်းရဲ့ နှင်းမှုန်
တွေ။

"လရိပ်မောင်"

"ရှင်"

"နင့်ကို တို့ ပြောထားတာမှတ်မိတယ် မှတ်လား၊ ဘွားဘွားနားကို
ကပ်ခွင့်ရပြီဆိုပြီး မူရာမာယာတွေ လုပ်မယ်တော့မကြံနဲ့ နော်။
ငါအကြောင်း သိတယ်မှတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ရောင်စဉ်မျက်ဝန်းတွေက မလိုတမာရိပ်တွေပြည့်လို့ ပါလား။

"ပူတတ်ရန်ကောမြေးရယ်။ ဘွားဘွားက မြေးတို့ ကိုပဲ ချစ်တာ ။ အဲ
ဒီအချစ်တွေကို ဘယ်သူ့အတွက်မှ ခွဲဝေ မပေးဘူး"

"တကယ်နော် ... ဘွားဘွား"

ဘွားဘွား ခေါင်းညိတ်ပြီးပြီးလိုက်တဲ့ အပြုံးတွေ ထဲမှာ မောင့်အတွ
က်ပီတိစွမ်းအားတွေ ပျောက်ဆုံးနေ၏။

ဆိုးလိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာ ...

ညာတံတစ်ရိုးထဲမှာ ပွင့်ကြတာချင်းအတူတူ မောင် က နေမထိုး၊ မိုး
မခဲ ညှိုးလျလျ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ရယ်ပါ။

"ဘွားဘွား"

"ဟေ"

"ဘွားဘွားသူ့ကို တကယ်ပဲ ဆေးကျောင်းထားပေးမှာ လားဟင်"

ဒီတစ်ခါမေးတာက ရောင်ခြည်။

"အင်း ... ထားပေးရမှာ ပေါ့ မြေးရယ်။ ဒီတစ်ခုတော့ ဘွားဘွားခေါင်းမရှောင်သာဘူးလေ။ သူ့အတွက် ပညာအမွေပေးတယ်လို့ သဘောထား၊ ကျန်တာအားလုံး မြေးတို့ အတွက်ပဲ"

"တွေ့လားရောင်စဉ်။ ဘွားဘွားက တို့ ကိုပဲ ချစ်တာပါဆို"

"ငါသိပါတယ် ။ ဟိုကောင်မ ကပ်ချွဲမှာ စိုးလို့ သာ ဘွားဘွားကို ဝက်အူရစ်ပေးနေရတာ"

"ဟဲ့ ...လရိပ်မောင်"

"ရှင်"

"ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ။ သွားတော့လေ"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

မောင်ချာခနဲနေအောင်လှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည် ။ ဒီအိမ်မှာ မောင်က ဘာမှ အသုံးမဝင်တဲ့ ဝက်အူရစ် မူလီတစ်လုံးဆိုလျှင် မမှားပေ။

မောင့်ဘဝမှာ ...

မေတ္တာတရားဆိုတာ ဘယ်စိမ့်စမ်းမှာ သွားတူး ဖော်ရှာဖွေရမလဲ။
